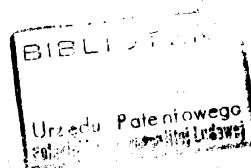

23 października 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY 6096 3/00

Nr 2250.

Kl. 42 n 6.

Stanisław Trębicki
(Warszawa, Polska).

Urządzenie ułatwiające naukę bez obcej pomocy.

Zgłoszono 18 maja 1920 r.

Udzielono 16 czerwca 1925 r.

Dla uczących się bez nauczyciela jest bardzo trudnem sprawdzić, do jakiego miejsca pamiętają przestudjowane przedmioty. Profesor, znający zdolności i słabe strony ucznia, wie, w jaki sposób można uzupełnić przez odpowiednie zapytania braki w jego wiadomościach. Uczeń nie może się sam egzaminować ze swych wiadomości. Powtarza on niepotrzebnie przedewszystkiem wiadomości, nabyte już dawniej, pozostawiając na stronie to, co jest dlań trudniejszym. Uczeń, powtarzający w domu wykład szkolny, znajduje się w tem samym położeniu. Np. jeżeli uczeń ma zapamiętać znaczenie 100 słów cudzoziemskich, to musi je powtarzać dopóty, aż zapamięta je należycie. Powtarza więc niepotrzebnie

te, które już zna i w ten sposób traci niepotrzebnie czas.

Obecny wynalazek ma za zadanie usunięcie tej niedogodności i osiągnięcie celu zapomocą skrzynki, podzielonej na przegródki z kartkami, na których z jednej strony znajdują się zapytania, z drugiej zaś odpowiedzi. Urządzenie to pozwala uczniowi łatwo kontrolować nabyte wiadomości.

Załączony rysunek, obrazujący przykład wykonania wynalazku, przedstawia na fig. 1 widok przodu, na fig. 2 — widok w przekroju i na fig. 3 i 4 — szczegóły.

Skrzynka A zawiera pewną ilość przegródek B, tworzących przedziały C, D, E,

F, G, H. W przedziałach tych mieszczą się małe kartki *I*, na jednej stronie których znajdują się zapytania, na drugiej zaś stosowne odpowiedzi. Do przytrzymywania kartek w przedziałach służą urządzenia przyciskowe. Urządzenia te składają się z kątowniki *K*, której jedno ramię *K'* zaopatrzone jest w śrubę *L*. Na dolnej kończynie tej śruby znajduje się główka *M*, umieszczona w wódzidle $N^1 N^2$. Na górnej kończynie tej śruby znajduje się nakrętka *O*. Odkręciwszy nakrętkę *O*, przesuwając kątownik *K* ściska się razem kartki *I* i zamocowuje się je niezmiennie przez wykręcenie śruby.

Sposób użycia jest następujący: pewna ilość kartek, zawierających pytania i odpowiedzi na nie, jest umieszczona w przedziale *C*. Z przedziału tego bierze się jedną kartkę za drugą, czyta się pytanie i uczy się odpowiedzi, poczem przystępuje się do pierwszego egzaminu, czytając zapytania jedne za drugimi i próbując na nie odpowiadać.

Kartki z zapytaniami, na które odpowiadano, zostają przeniesione do przedziału *D*, w *C* zaś pozostają tylko te, na które nie odpowiadano wcale lub niedokładnie. Przy nowym powtórzeniu uczeń ma przed sobą tylko kartki w *C* i nie zajmuje się kartkami w *D*. Powtarzanie to odbywa się dopóty, aż w przegrodzie *C* nie pozostanie żadna kartka.

Lecz również, zwłaszcza przy nauce bez obcej pomocy, można postępować w sposób następujący: w przegrodce *C* znajduje się pewna ilość kartek *L*. Uczeń czyta je i zapamiętuje odpowiedzi, jak powyżej. Następnie egzaminuje się, powtarzając zapytania jedne za drugimi i starając się na nie odpowiedzieć; pytania, na które odpowiadano, zostają przeniesione do przegródki *D*, zaś te, na które nie odpowiadano, pozostają do dalszej nauki w przegrodzie *C*. Przy następnym czytaniu rozpatruje się tylko kartki z przegródki *D*. Py-

tania znane przechodzą do przegródki *E*, podczas gdy nieodpowiedziane wracają do *C*, która w ten sposób zostaje uzupełniona przez nowe pytania, a mianowicie przez te, które są przeznaczone do powtórnego powtórzenia.

W ten sposób uczeń przy końcu drugiego powtórzenia umieści w przegrodzie *D* kartki z zapytaniami, które przeszedł jeden egzamin, w przegrodzie *E* zaś, które przeszedł drugi egzamin. Przy trzecim powtórzeniu, powtarza się kartki z przegród *D* i *E*. Kartki w przegrodzie *E*, na które odpowiadano, przechodzą do *F*, te zaś z przegródki *D*, na które odpowiadano, przechodzą do *F* i t. d. tak, że przy każdym następnym powtórzeniu przekładane są na lewo kartki znane, zaś wracane do *C* na prawo — zapomniane. Kartki, które przeszły przez kilka powtórzeń i doszły do ostatniej przegródki, np. *H*, nie są dalej powtarzane i mogą być usunięte, by zrobić miejsce dla nowych kartek, przychodzących z prawa.

Ma się rozumieć, że uczeń może przekładanie to robić w kierunku odwrotnym.

Na fig. 4 przedstawiono kartkę z przykładem mnożenia i odpowiedniemi rozwiązaniami.

Przyrząd ten nadaje się także do ćwiczeń piśmiennych czytanych lub do nauki języków obcych, jak to wymieniono powyżej.

Kształt skrzynki może być zmieniony, nie zmieniając przez to istoty wynalazku. Skrzynka ta może być kwadratową lub w kształcie krzyża, byle tylko była zaopatrzona w przegródki do kartek, zawierających pytania i odpowiedzi, celem usuwania kartek po zadawalniającej odpowiedzi. Również i mechanizm do zamocowywania może być dowolny.

Zastrzeżenie patentowe.

Przyrząd do ułatwienia nauki bez obcej pomocy, znamieny tem, że składa się ze

skrzynki podzielonej na przegrody, w których mieszczą się kartki, zawierające z jednej strony zapytania, z drugiej odpowiedzi, tak, by kartki, na które odpowiedziano, mogły być usuwane, przyczem kartki są

przytrzymywane i ściskane w przegrodach przez odpowiednie urządzenie.

Stanisław Trębicki.
Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

FIG 1

